

“Želja mi je da na trenutak zaustavim vrijeme, bacim na papir svu tu ljepotu da ne propadne, da se ne izgubi, da traje i traje...” - MARUSJA

Marija „Marusja“ Brautović rođena je 19. 8. 1936. u Cavtatu u kojemu je odmalena upijala utjecaje iz okoline prožete sjećanjem na Vlaha Bukovca. Prve likovne poduke dobila je od Bukovčevih kćeri i njegove unuke Jelice Radosavljević, a zalazila je i intelektualni salon u domu Olge Solovjeve. Savjete iz slikarstva i povijesti umjetnosti dobijala je i od Koste Strajnića, nezaobilaznoga poticatelja razvoja likovne kulture u Dubrovniku, povjesničara umjetnosti, konzervatora i kolekcionara. Povremene slikarske poduke primila je od slikara Milovana Stanića i Tomislava Cika. Javno je izlagala od 1967. godine na preko trideset samostalnih i skupnih izložbi u Dubrovniku i diljem Hrvatske, a bila je članica udruženja likovnih umjetnika amatera „Grupa 69“ iz Zagreba i Udruženja likovnih amatera Dubrovnik. Redovito je sudjelovala na slikarskim kolonijama u Dubrovniku i okolini, a bila je i društveno angažirana, prvenstveno u raznim dobrotvornim akcijama i podršci likovnim umjetnicima. Cijeli radni vijek provela je u Dubrovačkim knjižnicama, na raznim radnim mjestima, jednom prilikom i kao vršitelj dužnosti ravnatelja. Umrla je u Dubrovniku 17. rujna 2014.

Marusja Brautović

U SVJETLU VEDRINE

otvorenje u ponedjeljak 3.11.2014. u 18 h
izložba je otvorena do 13.11
radno vrijeme galerije od 14 do 18 h

Galerija Flora

Ovo sigurno nije prvi put da su akvareli Marusje Brautović pred dubrovačkom likovnom publikom, no ovo je prvi put da su njezini radovi izloženi bez njezine vesele prisutnosti. Izložba postavljena u galeriji Flore Jakšić, kolijevci dubrovačkog likovnoga amaterizma u najboljem smislu riječi (amare = voljeti), najbolji je način prisjećanja na nedavno preminulu umjetnicu koja je u Florinu domu više puta rado izlagala. Iako je još netom prije smrti s dubrovačkim HDLU-om dogovarala izložbu svojih najnovijih slika, na ovoj su izložbi predstavljeni akvareli iz posljednjih dvadesetak godina njezina rada. Izabrati akvarele iz bogatoga životnoga opusa nije bilo jednostavno jer se autorica tijekom godina bavila gotovo svim slikarskim tehnikama, a i skonska ju je znatiželja vodila i prema drugim umjetnostima (književnosti, fotografiji, glazbi...) i općenito prema svemu dobrom i lijepom. Ipak, u pregledavanju radova za postav ove izložbe akvareli su se sami otvorili, čak namjerani; akvareliranje je jednostavnava i iskrena tehnika koja ne omoguće „falš“, koja ne skriva, ne umanjuje niti preuveličava. Pred nama su se stvorile lapadske i cavtatske šetnje, borovi, čempresi, masline, đardini, šetnice, grebeni i otoci – ukratko, dokazi likovnoga

hodo-čašćenja dubrovačkoga krajolika i dubrovačke baštine. Sasvim je očito kako su savršena Priroda i nenadmašni Grad za umjetnicu bili dva neiscrpna izvora nadahnuća. Teško da će promatrač moći ostati ravnodušan pred njezinim uokvirenim šetnjama: ako ništa drugo, one će ga povesti negdje drugdje, na neko ugodno mjesto, za koje nas autorica podsjeća kako je istodobno i negdje u blizini. Ona ga je vidjela, obišla, doživjela. I iako gotovo opsесivno slika na prvi pogled iste ili slične motive krajolika, svaka je njezina slika drugačija, proživljena. Time ustvari briše granicu između amaterske i „visoke“ umjetnosti, jer se slobodno može kazati kako je jedina prava umjetnost ona koja - bez obzira na žanr, tehniku, diplomu ili bilo što drugo - ima ozbiljnost u pristupu, autentičnost i proživljenost. Potrebno je još jednom navesti već nekoliko puta citirane riječi Tonke Jović-Popadić iz jednoga staroga kataloga Marusjine izložbe kako „uspjeti uhvatiti toliko atmosfere, toliko stvarnosti i privida može samo netko kome su stvari jasne, a tko je istovremeno i sanjar.“ Svi izloženi akvareli, odabrani gotovo nasumično, pripadaju istom inspiracijskom i značenjskom krugu, prikazuju spomenute krajolike i to upadljivo bez ljudi. Nije stoga niti potrebno u katalogu ove izložbe navoditi detaljan katalog radova. Izabrani isključivo kriterijem likovnosti,

ne predstavljaju neki ciklus ili fiksiranu cjelinu; to je niz vremenskih pomaka kadra koji je kroz godine preraštao u cjeloživotni opus. Niz faza djelomičnih ili manje djelomičnih intimnih doživljaja koji se u slikaričinom duhu međusobno prepliću vođeni nekom unutarnjom motivacijskom vezom. Iako je stasala u cavtatskom ženskom umjetničkom krugu sestara Bukovac i tutorske savjete dobila od rodonačelnika dubrovačke moderne likovne scene Koste Strajnića, a povremene poduke primila od nekoliko umjetnika (M. Konjović, M. Stanić, T. Ciko), Marusja Brautović imala je vlastiti izraz u kojemu ćemo uzalud pokušati iščitati uzore i tražiti sličnosti. Ona je ostala uvijek svoja, prepoznatljiva. Vlastitost izraza slikara i sama je često isticala kao jedan od ključnih elemenata likovne umjetnosti. Ali isto je tako isticala i odgovornost građana, a umjetnika posebno, u doprinisu zajednici. Iz te se odgovornosti rodila i njezina stalna društvena aktivnost, članstvo u brojnim udružugama, sudjelovanje u bezbrojnim humanitarnim akcijama, likovnim kolonijama, podrška kolegama, mladima. Nadamo se da će ova izložba biti mali, ali iskreni *memento* slikarici koja je imala radoš života i stvaranja i koja je tu radost nesobično dijelila.

Ivan Viđen

